KIKRISTÁLYOSÍTÁSI TANULMÁNY VÁZLATOK
JÓB, PÉLDABESZÉDEK ÉS PRÉDIKÁTOR KÖNYVE

KULCSFONTOSSÁGÚ ÁLLÍTÁSOK

Isten abból a célból foglalkozik az Őt szeretőkkel,
hogy elnyerjék Őt a legteljesebb mértékben –
felülmúlva mindenük elvesztését, amivel Istenen kívül rendelkeznek –,
hogy Ő kifejeződjön rajtuk keresztül
annak a célnak a beteljesítéséért, amiért az embert megteremtette.

Jób egy jó ember volt, aki magát fejezte ki
a feddhetetlenségében, egyenességében és erkölcsi tartásában,
de Isten szándéka az volt, hogy Jób megsemmisüljön,
létezésében fennmaradjon, Isten átadódjon belé
és Isten-emberré váljon, aki kifejezi az isteni tulajdonságokat.

Isten a célból foglalkozik az Ő szent népével,
hogy ők mindentől megüresedjenek,
és egyedül Istent fogadják el nyereségüknek;
az Isten szíve vágya, hogy teljesen elnyerjék Őt
életként, életellátmányként és mindenként a létük számára.

Amikor Isten választott és megváltott népe megtapasztalja Krisztust
mint a bölcsességet nekik Istentől,
és Krisztus gazdagságát fogyasztja és élvezi,
ez a gazdagság a gyülekezetté teszi őket,
amely által Istennek a sokféle bölcsessége megismertetik
a mennybéli angyali fejedelemségek és hatalmasságok előtt.

© 2020 Living Stream Ministry

Első üzenet

A nagy kérdés Jób könyvében és a nagy válasz

Igeolvasmány: Jób 1,1; 10,2b. 13; Ef 3,9; Jób 42,5-6

I. Jób könyvének negyvenkét fejezete egy két részből álló nagy kérdést hagy ránk: Mi volt Isten célja azzal, hogy megteremtette az embert, és mi Isten célja azzal, ahogy az Ő választott népével foglalkozik? – 1,1; 10,2b. 12-13; vö. 11,12; 13,4:

A. Jób ezeket mondta Istennek: „Add tudtomra, miért perelsz velem?" (10,2b); „Ezeket elrejtetted a Te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el Magadban" (13. vers).

B. Ez azt jelzi, hogy Jób nem tudta megtalálni az okát, hogy Isten miért bánt vele így, de hitte, hogy kellett lennie valami oknak Isten szívében elrejtve; ami Isten szívében el volt rejtve, a korok misztériuma [titka] volt – Isten örökkévaló ökonómiája – Ef 3,9.

II. A nagy válasz erre a nagy kérdésre nem más, mint az Istenben a korokon át mindvégig elrejtett misztérium, Isten örökkévaló ökonómiája, ami Isten örökkévaló szándéka az Ő szíve vágyával, hogy kitöltse Önmagát az Isteni Háromságában az Atyaként a Fiúban a Szellem által az Ő kiválasztott népébe, és így az életük és a természetük legyen, hogy egy organizmussá, Krisztus Testévé mint az új emberré, váljanak Isten teljességéért, Isten kifejeződéséért, ami az Új Jeruzsálemben fog kiteljesedni – 1Tim 1,3-4; Ef 1,22-23; 3,9. 19; 1Móz 1,26; Ésa 43,7; Róm 8,29; 1Jn 3,2:

A. Jób és a barátai azt gondolták, hogy amit Jób elszenvedett, Isten ítéletével volt kapcsolatos; azonban Jób szenvedései nem Isten ítélete voltak, hanem Isten megfosztása és felemésztése, hogy Isten elnyerhesse Jóbot, és így Jób jobban elnyerhesse Istent.

B. Habár Isten megfosztotta Jóbot, Ő bizonyosan nem volt mérges rá; Isten nem is úgy tekintett Jóbra mint az ellenségére, hanem mint a bensőséges barátjára – Jób 19,11; vö. 10,13.

C. Isten tudta, hogy miután Jób keresztül haladt a szenvedés időszakán, ő újra fog épülni az Isteni Háromsággal, hogy egy más emberré váljon – új emberré, új teremtéssé (Gal 6,15), hogy betöltse Isten örökkévaló ökonómiáját Isten kifejeződésére (2Kor 5,17); ez a nagy válasz a Jób könyvében lévő nagy kérdésre.

D. Amikor olvassuk a Bibliát, a figyelmünket Isten örökkévaló ökonómiájára kell fókuszálnunk, aminek célja az isteni kitöltés; ha nem ismerjük Isten ökonómiáját, nem fogjuk érteni a Bibliát; az volt Isten szándéka Jóbbal, hogy Isten emberévé tegye őt, akinek az alkata Istenné lett az Ő isteni ökonómiája szerint:

1. A hatvanhat könyvből álló Biblia csak egy dologra való: hogy

Isten Krisztusban a Szellem által kitöltse Önmagát belénk, és így az életünk, a természetünk és a mindenünk legyen, hogy mi Krisztust éljük és Krisztust fejezzük ki; ennek az életünket irányító alapelvnek kéne lennie – Jn 10,10b; 1Kor 15,45b; Róm 8,2. 10. 6. 11; Fil 1,19-21a; 2Kor 3,6.

2. Isten a célból foglalkozott Jóbbal, hogy kihozza őt az etika területéről és bevigye őt az istenelnyerés területére, és így az etikában való feddhetetlenség keresésétől ahhoz forduljon, hogy Istent keresse és nyerje el minden más helyett; az ember „rangja" Isten előtt azon alapul, hogy milyen sokat nyert el Istenből – Zsolt 27,8; 105,4; Fil 3,8; Mt 25,3-4. 9; Péld 23,23; Jel 3,18; 2Kor 3,18; 4,17; 1Pt 2,7; Dán 5,27; 9,23; 10,11. 19.
3. Isten a célból foglalkozik az Ő szent népével, hogy ők mindentől megüresedjenek, és egyedül Istent fogadják el nyereségüknek; Ő azt akarja, hogy a népe elnyerje Őt, részt vegyen Belőle, birtokolja Őt és egyre jobban élvezze Őt (jobban, mint bármi mást), amíg az élvezetük el nem éri a legteljesebb mértéket, hogy az Új Jeruzsálemmé legyenek – Mt 5,3; Zsolt 43,4; 73,25-26; Fil 3,8-9; Jel 21,2.
4. Ez a valódi jelentősége az egész Újtestamentumnak mint a nagy válasznak a Jób könyvében lévő nagy kérdésre, ami arra vonatkozik, hogy mi Isten célja az ember teremtésével és az Ő választott népével való foglalkozással.

III. Jób alapvető problémája az volt, hogy híján volt Istennek; mindenkor, amikor Isten Jóbbal foglalkozott, az volt Isten szándéka, hogy megsemmisítse Jóbot, de mégis fenntartsa a létezését (2,6), hogy így legyen ideje, átadnia Magát Jóbnak; Isten csak egy dologgal törődik – hogy belénk munkálja Magát (Ef 3,16-19):

A. Jób önigaz volt (Jób 6,30; 9,20; 27,5-6; 32,1), és elégedett volt azzal, amivé lett (13,3; 23,3-4; 31,6), de nem volt tudomása az Isten előtti nyomorúságos helyzetéről (vö. Jel 3,16-18).
B. Jób dicsősége a feddhetetlensége és az egyenessége volt, a koronája pedig az erkölcsi tartása; Isten megfosztotta őt a dicsőségétől, és elvette a koronát a fejéről (Jób 19,9); Jób reménysége az volt, hogy felépítse az erkölcsi tartása „fáját", de Isten nem engedte, hogy egy ilyen fa nőjön Jób bensőjében; hanem Isten gyökeresen kitépte ezt a fát, ezt a reménységet (10. vers), hogy így Jób bekerüljön az istenelnyerés területére.
C. Isten azt akarta, hogy Jób tudja, hogy abban a rossz tartományban volt, amelyben önmagát építette fel a feddhetetlenségében, egyenességében és erkölcsi tartásában mint egy embert a régi teremtésben; Jób önmagát dicsőítette ezekben a dolgokban, de Isten ezekre úgy tekintett mint

frusztrációkra, amelyektől meg kellett fosztania Jóbot, hogy Jób elfogadja Istent a természetében, életében, alkotóelemében és esszenciájában, és így metabolikusan átformálódjon Isten-emberré, olyan emberré az új teremtésben, aki kifejezi Istent, és kitölti Őt másokba – 2Kor 3,18; 1Pt 4,10; Ef 3,2.

D. Isten szándéka Jóbbal az volt, hogy lerombolja a természeti Jóbot a feddhetetlenségében és egyenességében, hogy így felépítsen egy megújult Jóbot Isten természetében és tulajdonságaiban; a Szent Szellem fegyelmezése lerombolja a természeti lényünket, hogy megalkosson egy megújult lényt – 2Kor 4,16-18; Róm 8,28-29.

E. A Szent Szellem bensőnkben végzett munkájának az a célja, hogy egy új lényt alkosson a számunkra, míg a Szellem kívül végzett munkájának az a célja, hogy a környezet által a természeti lényünk minden szempontját lerombolja; együtt kell működnünk a működő Szellemmel, és el kell fogadnunk a környezetet, amelyet Isten a számunkra elrendezett – Fil 4,12; Ef 3,1; 4,1; 6,20; 1Kor 7,24.

F. A szenvedés elsődleges célja ebben a világegyetemben, különösen Isten gyermekei életében, hogy a szenvedésen keresztül Istennek a tényleges természete belemunkálódjon az ember természetébe, hogy az ember elnyerhesse Istent a legteljesebb mértékben – 2Kor 1,8-9; 4,16:

1. Igaz, hogy az élő Isten sok cselekedetet elvégezhet az ember érdekében, de az élő Isten élete és természete nem munkálódik bele az emberbe; hanem amikor a feltámadás Istene munkálkodik, akkor az Ő élete és természete belemunkálódik az emberbe – 16. vers.
2. Isten nem azért munkálkodik, hogy a hatalmasságát ismertté tegye külső cselekedetekkel, hanem azért munkálkodik, hogy Önmagát átadja és belemunkálja az emberbe; Isten használja a környezetet arra, hogy az életét és természetét belénk munkálja – Gal 4,19; 2Kor 4,7-12; 1Thessz 3,3; Jn 16,33.
3. Ahhoz, hogy feltámadásban éljünk és az alkatunk a feltámadás Istenévé váljon, Krisztusnak mint Isten elsőszülött Fiának a képére kell hasonulnunk „minden" által – Róm 8,28-29; Héb 12,10; vö. Jer 48,11.
4. Amikor szenvedések közepette vagyunk, talán panaszkodunk Istennek, de a panaszkodásunk lehet, hogy a legjobb imádság, a legélvezetesebb imádság Istennek; miközben panaszkodunk, Isten örvendezik, mert Ő azt idézi elő, hogy minden dolog együttműködjön a javunkra, hogy az elsőszülött Fiú képére hasonuljunk – vö. Zsolt 102., cím [Kecskeméthy: Zsolt 102,1].

Első üzenet (folytatás)

IV. A Háromegy Isten teljes mértékben az elegyedett szellemben, az emberi szellemünkkel eggyé elegyedett isteni Szellemben, munkál, hogy „istenesítse" az embert az Ő ökonómiája betöltéséhez, aminek a célja az Ő testületi kifejeződése – 1Kor 6,17; Jel 1,10; 4,2; 17,3; 21,10; vö. Jób 12,10; 32,8:

A. A keresztyén életünkben a Szellem által kéne élnünk és a Szellem által kéne járnunk; a Szellem által, a Szellemmel, a Szellemben és a Szellemen keresztül kéne mindent tennünk és mindennek lennünk; tehát ügyelnünk kell a szellemünkre mindent a szellemünk gyakorlásával végezve, hogy megtapasztaljuk az isteni Szellemet, aki bennünk él, elkészíti az otthonát bennünk és átformál minket – Gal 5,16. 25; Fil 3,3; Róm 8,4. 6; 2Kor 2,12-14; Mal 2,15-16.

B. Semmit sem szabadna cselekednünk a mindent tartalmazó Szellemtől függetlenül; a Szellemtől függetlenül nem szabadna egyetlen helyzettel sem szembenéznünk vagy bármilyen szükségre megoldást találnunk; meg kell tanulnunk megérinteni az isteni Szellemet a szellemünkben; ez a valódi jelentősége a keresztyén életnek és a keresztyén munkának Isten ökonómiája betöltéséhez – Zak 4,6; 2Kor 3,3. 6; Róm 1,9; 7,6; Fil 3,3.

C. Keresztyénnek és győztesnek lenni nem pusztán nehéz – lehetetlen; egyedül a szellemünkben a mindent tartalmazó Szellemként bennünk élő feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Isten lehet keresztyén és győztes – Lk 1,37-38a; 2Kor 4,13; Róm 8,2.

D. Ha mindent a Szellem szerint teszünk, megtapasztalhatjuk Krisztusnak a megtestesülését, emberi életvitelét, halálát, feltámadását és mennybemenetelét a Szellem kiöntésével; ez azt fogja előidézni, hogy Isten gyülekezete, Krisztus Teste, az új ember, valamint a Háromegy Isten organizmusaként a szőlőtő és a veszők leszünk, ami az Új Jeruzsálemben fog kiteljesedni – Fil 1,19; Jóel 2,28-32; Csel 2,16-21; Ef 1,22-23; 2,15; 4,4. 23-24; Jn 15,1-11; Jel 3,12; 19,7-9; 21,2. 10.

V. Azáltal, hogy Isten megjelent neki, Jób meglátta Istent, ezzel személyes tapasztalatában elnyerte Istent és megiszonyodott önmagától – Jób 38,1-3; 42,1-6:

A. Ma az Istenünk a mindent tartalmazó Szellem mint a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Istennek a kiteljesedése; az Isten, akire tekintünk ma, a kiteljesedett Szellem, és a szellemünkben tudunk Őrá tekinteni – 2Kor 2,10; 2Tim 4,22:

1. Látjuk Istent, hogy alkatunkban Istenné válhassunk; Isten látása, szemlélése átformál minket, és Isten látása Isten elnyerésével azonos – 2Kor 3,16. 18; Mt 5,8; Jel 22,4.
2. Minél jobban látjuk Istent és szeretjük Istent, annál inkább megta-

gadjuk és gyűlöljük önmagunkat – Jób 42,5-6; Ésa 6,5; Lk 14,26.

B. Ahhoz, hogy meglássuk Istent, gyakorolnunk kell a szellemünket – Ef 1,17-18; 3,16-17; 1Kor 2,9-16; 2Kor 4,13; 1Tim 4,7; 2Tim 1,6-7:

1. Minél inkább Őrá tekintünk a szellemünkben, annál inkább a lényünkbe fogadjuk az Ő összes összetevőjét a benső ellátmányunkként – 2Kor 3,16-18.
2. A nyomorúságos helyzeteink közepette figyelnünk kell a szellemünkre, az Urat téve meg a lakóhelyünknek, az alkalmasságunk [boldogulásunk] titkának – 2,13; 7,5-6; Mal 2,15-16; Zsolt 91,1; Fil 4,11-13; Zsolt 90,1-12; 31,20; Ésa 32,2.

C. Ahhoz, hogy meglássuk Istent, foglalkoznunk kell a szívünkkel – 2Kor 3,16. 18; Mt 5,8; 13,18-23:

1. Meg kell újulnunk az értelmünk szellemében azáltal, hogy Isten szent igéje újraalkot minket, és így az ige oktatása, kormányzása, uralma és irányítása alá kerüljünk – Ef 4,23; 5Móz 17,18-20; Fil 2,2. 5.
2. Lángolnunk kell az Úr szeretetével: az érzelmünknek Vele kell telve lennie mint az Ő háza iránti buzgósággal – 1,8; 2Kor 5,14; 2Tim 1,6-7; Jn 2,17; Márk 12,30.
3. Az akaratunkat szenvedések útján le kell igáznia Krisztusnak és át kell formálni Krisztussal, hogy az Krisztus fősége alá legyen rendelve (Fil 2,13; vö. Én 4,1. 4; 7,4a. 5), és Krisztus felbecsülhetetlen, tisztító vére által fenn kell tartanunk egy jó és tiszta lelkiismeretet (Csel 24,16; 1Tim 3,9; Héb 9,14; 10,22).

VI. Isten abból a célból foglalkozik az Őt szeretőkkel, hogy ők elnyerjék Őt a legteljesebb mértékben – felülmúlva minden Istenen kívüli dolguknak az elvesztését (Fil 3,7-8) –, hogy Ő kifejeződjön rajtuk keresztül annak a célnak a beteljesítéséért, amiért az embert megteremtette (1Móz 1,26).

© 2020 Living Stream Ministry